

Wspomnienie o Profesorze dr hab. Wojciechu Górskim (21.VII.1946 - 05.04.2001)

Profesor Wojciech Górski urodził się i wczesne dzieciństwo spędził w Sławnie, natomiast szkołę podstawową oraz Liceum im. W. Broniewskiego ukończył w Koszalinie. Przez cały okres nauki szkolnej interesował się przyrodą, a w szczególności ptakami, którym pozostał wierny przez całe swoje życie. Studia magisterskie na kierunku biologia, na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu, przypadły na lata 1963-1968. W okresie tym aktywnie włączył się w nurt naukowego życia studenckiego, doprowadzając wraz z grupą kolegów zapaleńców do rozkwitu Koło Naukowe Przyrodników.

W roku 1972 Profesor ukończył trzyletnie studia na Międzywydziałowym Studium Doktoranckim Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu i na podstawie rozprawy p.t. „Badania ekologii ptaków wodnych na polskim wybrzeżu Bałtyku w okresie połęgowym w latach 1969-1972 ze szczególnym uwzględnieniem zatruc ptaków olejami”, uzyskał stopień doktora. Od 1.XI.1972 do 30.VI.1973 r. pracował w Darłowie, w Rybackiej Stacji Doświadczalnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie. W roku 1974 zatrudniony został na stanowisku adiunkta w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Słupsku, z którą to Uczelnią związany był do końca. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk przyrodniczych ze specjalnością ornitologia uzyskał w roku 1990, na podstawie dorobku naukowego oraz rozprawy zatytułowanej „Czynniki warunkujące rozwój liczebności słupejskiej populacji sierpówki *Streptopelia decaocto* w latach 1973-1985”, przedstawionych Radzie Naukowej Instytutu Ekologii PAN w Dziekanowie Leśnym. W 2000 roku uzyskał tytuł naukowy profesora.

Na dorobek naukowy Profesora składa się ponad 130 publikacji naukowych, z których większość powstała w oparciu o samodzielne lub zespołowe badania terenowe, realizowane na Pomorzu. Zainteresowania naukowe Profesora obejmowały szerokie spektrum zagadnień związanych z ekologią oraz ochroną ptaków i można je podzielić na dwie główne grupy tematyczne:

- funkcjonowanie populacji synantropijnych gatunków ptaków,
- badania populacyjne i ochrona siedlisk ptaków wodnych.

Wyniki swoich badań naukowych Profesor prezentował na licznych konferencjach krajowych i międzynarodowych, sam będąc również organizatorem lub współorganizatorem kilku konferencji o randze krajowej i międzynarodowej.

Profesor jako człowiek bardzo oddany idei ochrony ptaków, aktywnie uczestniczył w życiu ornitologicznym Polski. Był organizatorem oraz wieloletnim prezesem słupejskiego oddziału PTZool i kilkakrotnie członkiem Zarządu Głównego Sekcji Ornitologicznej PTZool. Należał do inicjatorów regionalizacji ornitologicznej Polski, mającej na celu zebraniu aktualnej wiedzy o ptakach w różnych częściach kraju. Znalazł się w grupie inicjatywnej, a później w radzie utworzonego na początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków (OTOP). Ponadto przewodniczył Wojewódzkiej Komisji Ochrony Przyrody w Słupsku oraz był członkiem analogicznej w Koszalinie. Uczestniczył w radach społeczno - naukowych dwóch parków krajobrazowych (PK „Dolina Słupi” oraz Drawskiego PK) oraz w Radzie Naukowej Słowińskiego Parku Narodowego. Przez kilka lat pełnił też funkcję przewodniczącego Rady Naukowej Szczecińskiej Stacji Ornitologicznej w Świdwie.

Profesor potrafił połączyć swoje zainteresowania naukowe z działalnością na rzecz Uczelni, w której pracował. W 1990 został dyrektorem Instytutu Biologii i Ochrony Środowiska, doprowadzając i kompletując kadrę naukowo - dydaktyczną do stanu umożliwiającego nadawania przez Radę Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego stopnia doktora nauk biologicznych. W latach 1999-2001 pełnił również funkcję prorektora do spraw Nauki WSP (obecnie Akademia Pomorska) i swoim wielkim zaangażowaniem na tym stanowisku przyczynił się do przekształcenia tej Uczelni w roku 2000 w Pomorską Akademię Pedagogiczną.

Duża zdolność nawiązywania kontaktów i skupiania wokół siebie ludzi zaangażowanych w ideę ochrony ptaków pozwoliła Profesorowi stworzyć w Instytucie Biologii i Ochrony Środowiska aktywnie działający zespół młodych ornitologów, wśród których uchodził jako niekwestionowany autorytet naukowy.

Profesor wypromował ponad 150 magistrów i dwóch doktorów, a kolejne dwie osoby realizujące tematy zaproponowane przez Profesora, sfinalizowały przewody doktorskie już po jego śmierci.

W kontaktach nie tylko prywatnych Profesor tryskał humorem, potrafił godzinami opowiadać przezabawne historie, przeistaczając się w ich bohaterów, często z dużą dawką ironii do otaczającego świata, ale również i autoironii.

Mimo nawału prac związanych z kierowaniem Instytutem, a później ze stanowiskiem prorektora, uczestniczeniem w pracach senatu uczelni, w radach naukowych parków, komisjach ochrony przyrody, wreszcie mimo postępującej choroby, Profesor zawsze starał się znaleźć czas dla swoich współpracowników i studentów. Jako człowiek otwarty na inicjatywy i nowe pomysły, najbardziej cenił sobie ludzi posiadających jakieś pasje i zainteresowania, czyli podobnych jemu samemu.

Piszący te słowa zetknął się z Profesorem, będąc kilkunastoletnim zapalonym obserwatorem ptaków, a bohater tych wspomnień pozostanie na zawsze jego niedoścignionym mistrzem, z którym miał szczęście współpracować przez dwadzieścia lat swojego życia, początkowo jako uczeń i student później jako asystent i adiunkt, ale głównie jako miłośnik ptaków.

W uznaniu zasług Profesora dla idei ochrony przyrody w 2007 roku rezerwat Jezioro Lubiatońskie otrzymał nową nazwę "**Rezerwat Przyrody Jezioro Lubiatońskie im. Prof. Wojciecha Górskiego**".

Jacek Antczak